

Tuo oli Haako, hassahtanut,
kylähullu, niin sanottu,
tuossa renkinä eleli,
tuossa naapuritalossa,
renkinä, hevosmiehenä,
viisikymmentäluvulla.

Tuop'oli lopen höperö,
näöltään liki hevonen
kuolaiselta kaulaltansa.
Taitanut ei aakkosia,
eikä löytänyt sanoja,
puheesta ei selvää saatu,
änkytti sitä enemmän.

Tallin vieressä sijansa,
ei ollut häävi Haakon huone,
siinä uinui illan tullen,
ehtoon tultua lepäsi,
siinä pötkötti petissä,
kun ei korsilla kopukan.

Haako, ahkera alati,
uurasti, limassa niska,
heinätöissä heltehellä.

Oikein ohjasi hevosen,
vainiot ja pellot kynti,
rukiin kylvi, kylvi kauran,
elokuussa viljan korjas.
Elon pui on; mylly jauhoi.

Talvisin touhuja vähemmän,
oli vielä metsätöissä,
hakkuuhommissa hevosen,
muuten tehtävät keveät.

Haako tuossa otti paukun,
ryypyn otti, otti toisen,
ihan noin vain, kolmannenkin,
kuivan kurkun kostukkeeksi.
Nahkalle hiki kohosi,
kohta posketkin punotti.

Nousi tuolta vuotehelta,
puki päälle ratsuhousut,

vanhan sarkaunivormun,
mitaleita ryntään täyden,
saappaita ei laiminlyönyt.

Astui meidän portahille,
tupaan työntyi porstuasta,
tehden kunniaa, selosti:

”Jo on mulle tullut käsky,
rintamalle on komennus,
mänet tiijäm, minne asti,
'littera' on taskussani,
kutsunut on Mannerheimi.
Nyt hyvästi, työ siviilit!”

Haako-renki ylpeänä
poistui pirtistä pihalle.
Tämän tästä toistui näytös,
orjan ohjelmanumero.
Jos ei Haako tullutkahan,
mieltämme jopa kolotti,
Haako meitä niin huvitti.

Vaikka orjana olikin,
renkinä elonsa vietti,
kohtalonsa ei kovempi
nykyaikaan verrattuna;
eihän heitteille hylätty,
potkittuna porraspäähän,
kuukahtamaan kurjuudessa.